

Arrest

nr. 298 416 van elf december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. DELVAUX en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 november 2020. Op 5 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 augustus 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse afkomst te zijn. U bent in 2005 geboren te Batikot in de provincie Nangarhar en hebt uw hele leven in het dorp Chahardehi/Chardeh gewoond. Uw vader [S. A. S.] is overleden en uw moeder [S. S.] woont op heden samen met uw twee broers en twee zussen in Chahardehi. Uw oudere broer [A.] heeft Afghanistan eveneens verlaten doch u weet niet waar hij verblijft. U bent ongehuwd en kinderloos, bent soennitisch moslim en hebt zes jaar onderwijs gevolgd. In uw dorp Chahardehi was de taliban aanwezig. Zij eisten van de bewoners dat ze hen zowel 's morgens als 's avonds voedsel brachten in de moskee. Op gegeven moment was ook uw gezin aan de beurt om dit te doen en samen met uw vader bracht u twee schotels met eten naar de moskee. Wanneer jullie terug naar huis gingen, werden jullie in het zicht van de talibanbewaker aan de moskee staande gehouden door overheidstroepen en die jullie vroegen waarvoor het eten had gediend. Uw vader zweeg maar u werd bang en deelde mee dat dit voor de taliban in de moskee was. Anderhalf à twee uur later brak er in de omgeving van de moskee een gevecht uit tussen de overheidstroepen en de taliban. Hierbij kwamen zeven talibs om het leven. Nadat dit gevecht beëindigd was, kwamen enkele talibs naar jullie huis. Zodra uw vader de deur opende, werd hij onder vuur genomen en stierf hij. Uw moeder had u ondertussen weggestuurd en via de muur ging u naar de burens waar u tegen de volgende ochtend werd opgehaald door een vriend van uw maternale oom. Deze nam u mee naar uw oom, doch wanneer de taliban contact opnamen met uw oom en hem zeiden dat hij u moest overdragen, besliste hij u het land uit te zenden. Aan het begin van de winter hebt u Afghanistan verlaten. Via Turkije, Servië en Oostenrijk waar men uw vingerafdrukken nam, reisde u naar België waar u een tiental maanden later bent toegekomen. Op 5 november 2020 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Sinds u Afghanistan hebt verlaten, komen zij u nog steeds zoeken. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopies van de eerste pagina uit het paspoort van uw vader en van uw moeder, kopies van de taskara van uw ouders, een document met schoolresultaten, een certificaat van uw zus haar werk als verpleegster en een psychologisch attest d.d. 25 augustus 2022 van Dr. [R.], huisarts bij Fedasil voor waarin ze aangeeft dat ze u sinds april 2022 volgt en waarin ze aangeeft dat u aan psychische stress lijdt, dat u niet-concrete suïcidale gedachten hebt, dat u aan post-traumatische stress lijdt, dat u bent aangemeld voor PASO (traumazorg voor gevluchte jongeren van UPC KU Leuven) en dat u niet ingaat op het aanbod voor medicatie, ambulante psychische hulp en CIBA (centrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers). Voorts kan u volgens haar omwille van deze problematiek moeilijk vertellen over traumatische ervaringen in het verleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast gaf u tevens aan dat u problemen ondervindt met uw geheugen omwille van slaapproblemen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 30 augustus 2022, CGVS, p. 6). U neemt medicatie doch u bent hiervoor niet (meer) in behandeling bij een psycholoog (CGVS, p. 7). De huisarts van Fedasil heeft een attest opgemaakt d.d. 25 augustus 2022 waarin ze aangeeft dat ze u sinds april 2022 volgt en waarin ze aangeeft dat u aan psychische stress lijdt, dat u niet-concrete suïcidale gedachten hebt, dat u aan posttraumatische stress lijdt, dat u bent aangemeld voor PASO (traumazorg voor gevluchte jongeren van UPC KU Leuven) en dat u niet ingaat op het aanbod voor medicatie, ambulante psychische hulp en CIBA (centrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers). Ze stipt tevens aan dat u omwille van deze problematiek moeilijk vertellen over traumatische ervaringen in het verleden. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit verslag niet door een psychiater maar door een huisarts werd opgesteld, het attest geen uitsluitsel geeft betreffende de oorzaak van deze problemen en kan aldus de waarachtigheid ervan bijgevolg ook niet worden onderschreven. Uit het attest kan niet blijken op basis van welke onderzoeken dergelijke diagnose werd gesteld, noch geeft het attest enige informatie aan over de aard van uw

geheugenproblemen en de ernst van uw problematiek. Hieruit kan aldus niet worden afgeleid dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissingen aangehaalde incoherenties en onwetendheden. Sowieso werd bij de start van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepeild hoe het met u ging en werd u gevraagd of u het zag zitten om uw onderhoud te voeren (CGVS, p. 2-3) waarop u bevestigend antwoordde. Er werd u op het hart gedrukt dat u kon aangeven wanneer u een antwoord op een vraag niet zou weten (CGVS, p. 4) alsook werd u medegedeeld dat u zelf altijd om een (extra) pauze mocht vragen (CGVS, p. 4). Voorts werd gedurende het persoonlijk onderhoud ook tweemaal gepauzeerd teneinde u de nodige ademruimte en rust te gunnen (CGVS, p. 15 & p. 22). Aan het einde van uw onderhoud werd u gevraagd of u in staat was geweest al uw problemen aangaande uw vrees ten aanzien van Afghanistan te vertellen, hetgeen u eveneens bevestigde (CGVS, p. 29) en u gaf tevens aan zowel de tolk als alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 29). Tot slot hebben u noch uw advocaat of uw voogd aan het einde van het onderhoud opmerkingen gegeven betreffende eventuele geheugenproblemen die u tijdens het onderhoud zouden gehinderd hebben (CGVS, p. 29-30). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was hieraan deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban omdat u volgens hen verantwoordelijk bent voor de dood van zeven talibs (CGVS, p. 17). U bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban u hiervoor verantwoordelijk zou houden, noch dat ze omwille hiervan naar u op zoek zijn. Uw verklaringen omtrent de context waarin alles zich afspeelde afgezet tegen de gedragingen van de verschillende betrokken partijen, zijnde de taliban, uzelf en uw vader zijn dermate bevreemdend en onaannemelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden asielrelaas.

Vooreerst dient toch te worden vastgesteld dat u tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming als motief voor uw immigratie naar België aanhaalde dat de taliban u wilden rekruteren en u door hen werd bedreigd (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u nadien bij de DVZ als bij het CGVS het over een andere boeg gooit, die rekrutering onvermeld laat en aanhaalt door de taliban te worden gezocht omdat u volgens hen verantwoordelijk bent voor de dood van zeven talibs (vragenlijst CGVS, d.d. 17/05/2021, vraag 3.5; CGVS, p. 17). Om die reden zouden de taliban reeds uw vader hebben gedood, vermeldt u bij de DVZ en het CGVS, terwijl u dit tragische gebeuren tijdens uw registratie niet vermeldde en de woonplaats van uw vader gewoon nog in Batikot situeerde (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Geconfronteerd met deze wisselende verklaringen geeft u aan dit nooit zo te hebben gezegd tijdens uw registratie, wat vanzelfsprekend niet kan worden aangenomen (CGVS, p. 27). Verwacht mag worden dat u de Belgische asielinstanties telkens dezelfde motieven vertelt wanneer naar de redenen van uw vlucht uit uw land van herkomst wordt gevraagd. De vaststelling dat uw verklaringen niet steeds gelijklopen ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ten zeerste.

Voorts ontsieren uw vage en oppervlakkige antwoorden over de context en de feiten die hebben geleid tot uw vertrek zoals aangehaald op het CGVS de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat de taliban in uw dorp aanwezig waren (CGVS, p. 16) en aan de dorpsbewoners om de beurt vroegen 's morgens als 's avonds eten voor hen naar de moskee te brengen (CGVS, p. 18). Hierbij kwamen de taliban zelf tot aan de deur om te zeggen wie er op die dag voor eten moest zorgen (CGVS, p. 18) en het eten moest vervolgens altijd naar de moskee gebracht worden waar de taliban dit opaten en dit zolang als u zich kan herinneren (CGVS, p. 18, 19). Het is in deze dan ook merkwaardig dat u niet concreet kan aangeven wat er gebeurde wanneer dorpsbewoners geen voedsel aan de taliban gaven. Hoewel u aangeeft dat deze bewoners meegenomen zouden worden door de taliban, kan u niet aangeven wat er met die mensen gebeurde (CGVS, p. 18). Dit is merkwaardig daar klaarblijkelijk iedereen hiertoe verplicht was. Indien er in deze context mensen zouden worden meegenomen door de taliban omdat ze weigerden voedsel te geven, kan er in alle redelijkheid vanuit gegaan worden dat hun lot besproken werd in het dorp alsook dat de taliban aan de overige bewoners een voorbeeld zouden willen stellen en het dus duidelijk zou wat ze met de weigerachtige dorpsbewoners deden. Uw summiere antwoord dat ze werden meegenomen is dan ook weinig overtuigend.

Voorts is het, in het licht van uw beweringen dat de taliban aan huis kwamen om de mensen te vertellen dat het hun beurt was om voedsel voor hen te voorzien (CGVS, p. 18) alsook dat er zowel 's morgens als 's avonds eten gebracht moest worden (CGVS, p. 18) en dit altijd naar de moskee (CGVS, p. 19),

merkwaardig dat u niet weet wanneer ze naar uw huis kwamen. Naar eigen zeggen was u op die momenten zelf niet thuis (CGVS, p. 18). Aangezien u eerder verklaarde dat u in Afghanistan niets anders deed dan naar school te gaan en buiten op straat te spelen (CGVS, p. 11) waarvan aangenomen kan worden dat dit activiteiten zijn die overdag plaatsvonden, werd u vervolgens gevraagd of de taliban dan overdag kwamen, doch dat weet u evenmin (CGVS, p. 18). Nochtans verklaarde u ook dat de taliban zich overdag verborgen hield en pas 's nachts tevoorschijn kwamen (CGVS, p. 26). Dat de taliban enerzijds aan huis kwamen melden wie er eten moest brengen en dit op het moment dat u niet thuis was, i.c. overdag, terwijl ze anderzijds enkel 's nachts tevoorschijn kwamen, is moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen en ondermijnt verder de aannemelijkheid van uw verklaringen waarin dit alles plaatsvond.

Ook uw bewering dat de taliban altijd in de moskee haar opgeëiste eten nuttigde, klemmt met uw verklaring dat de overheidstroepen vanuit hun checkpoint naar het dorp kwamen. Het checkpoint was slechts twintig minuten verder gelegen (CGVS, p. 20) en op het moment dat de overheidstroepen u en uw vader aanspraken, waren jullie slechts een vijftal minuten van de moskee verwijderd (CGVS, p. 20), bovendien op een afstand waarbij de bewaker van de taliban jullie kon zien, en mogelijk zelfs horen (CGVS, p. 22). Ook het checkpoint zelf was vanop die plaats zichtbaar (CGVS, p. 20). U hebt echter geen idee hoe vaak de overheidstroepen uit hun checkpoint kwamen (CGVS, p. 20) terwijl uw enige activiteit buiten de school er nochtans in bestond te spelen op straat (CGVS, p. 11). Ook hier is het opnieuw op zijn minst eigenaardig dat u – die uw hele leven in het dorp woonde en buiten op straat speelde –, zelfs niet bij benadering zou kunnen aangeven of de overheidstroepen al dan niet hun checkpoint verlieten voor een patrouille in het dorp, temeer de taliban blijkbaar wel tweemaal per dag eten nuttigden in de moskee (CGVS, p. 19). Hieruit volgt dat het allesbehalve aannemelijk dat er in deze context nooit eerder confrontaties zouden geweest zijn (CGVS, p. 19) terwijl de overheidstroepen slechts het woord van een minderjarige (CGVS, p. 11) nodig hadden om een aanval in stelling te brengen. Dat de taliban bovendien zo'n risico zouden nemen dagelijks tweemaal een maaltijd te komen benutten in de moskee, wetende dat er een overheidscheckpoint gevestigd is die op het dorp uitkijkt en waar enkele jaren voordien nog een grote veldslag werd uitgevochten ter controle van het dorp, mét nadien een bezoek van de gouverneur Mohammad Gulab Mangal wat aangeeft dat het dorp een zeer grote symboliek had voor de overheid, kan evenmin worden verstaan. De door u geschetste context komt daardoor in zijn algemeenheid weinig geloofwaardig over.

Eveneens weinig geloofwaardig is dat u en uw vader geen afspraken hadden gemaakt indien jullie zouden worden tegengehouden op weg naar of van de moskee naar huis, indien jullie zouden worden staande gehouden door overheidstroepen (CGVS, p. 20). Indien er een checkpoint in de omringing was en u reeds enkele keren mee was geweest met uw vader (CGVS, p. 19), zou verwacht worden dat uw vader aan u enige richtlijnen zou hebben meegegeven over hoe u zich in bepaalde, te verwachten, situaties, zoals een controle door de overheid, diende te gedragen. Uw vader moet ook hebben geweten dat hij een risico nam door zijn minderjarige zoon mee te nemen naar de taliban, alleen al omwille van het gevaar voor rekrutering. Bovendien zei u voor wat betreft de controle eerder bij de DVZ dat u bang was omwille van het agressieve gedrag van de overheidstroepen jegens uw vader (Vragenlijst CGVS, d.d. 17 mei 2021, vraag 3.5) doch tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt hiervan geen sprake meer en spraken ze hoogstens luid tegen uw vader (CGVS, p. 22).

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de talibs in de moskee bleven hangen gedurende het daaropvolgende anderhalf uur à twee uur (CGVS, p. 23) indien ze ervan overtuigd zouden zijn geweest dat u met de overheidstroepen had gesproken (CGVS, p. 20). Zoals reeds aangehaald verklaarde u namelijk dat een bewaker van de taliban u en uw vader had gezien en zelfs wellicht ook horen spreken tegen de overheidstroepen. Dat deze bewaker dan geen alarm sloeg en de talibs zich letterlijk naar de slachtbank lieten leiden, kan niet worden begrepen. De overheidstroepen moeten volgens u met een heel konvooi het gevecht zijn aangegaan, bestaande uit rangers, militaire voertuigen en vele soldaten (CGVS, p. 23) terwijl de talibs zelf met tien à twaalf leden waren (CGVS, p. 22). Het is bijgevolg minstens merkwaardig dat de talibs op die manier de confrontatie en de te voorziene nederlaag en slachtoffers zonder meer zouden hebben afgewacht. Hierbij aansluitend staat dan weer het gegeven dat uw vader thuis niets ondernam om de veiligheid van zichzelf en zijn gezinsleden te waarborgen, nadat u de taliban hadden verklikt, wetende dat een bewaker op de uitkijk stond. En zeker nadat hij de gevechten hoorde die bovendien lange tijd duurden (CGVS, p. 21, 23). Dat uw vader vervolgens, ongeveer twee uur nadat de gevechten waren uitgedoofd, ook zonder meer de deur opende (CGVS, p. 24) is evenmin geloofwaardig. Volgens u deed hij dit omdat jullie ervan uitgingen dat het een gewoon gevecht was geweest (CGVS, p. 23), doch in het licht van uw verklaringen dat de talibs jullie hadden zien spreken en misschien zelf horen spreken met de overheidstroepen waarna de gevechten volgden, is het weinig ernstig te beweren dat jullie hier niet zouden hebben bij stilgestaan en louter zouden zijn uitgegaan van een gewoon gevecht. Voorgaande ondergraaft niet alleen de beweerde dood van uw vader alsook uw voorgehouden asielrelaas in zijn geheel.

Gegeven het initieel drieste optreden van de taliban tegen uw vader, is het daaropvolgende gedrag van de talibs evenzeer hoogst merkwaardig. U kon blijkbaar over de muur naar de burens vluchten en hebt u daar verbleven tot aan de volgende ochtend wanneer u werd opgehaald door een kennis van uw oom (CGVS, p. 26). Indien de talibs echter daadwerkelijk uw vader in koelen bloede zouden hebben neergeschoten en daarbij vervolgens ook de woning hebben doorzocht naar u (CGVS, p. 25), mag het verwondering heten dat ze daarbij geen rekening zouden gehouden hebben met de mogelijkheid dat u zich in de buurt, in concreto bij uw burens, had verstopt wanneer ze u niet vonden. Nog minder aannemelijk is dat u dezelfde nacht, tegen de ochtend, door een vriend van uw oom werd opgehaald (CGVS, p. 26). In het licht dat de taliban zich overdag schuilhield, mag het wederom verwondering heten dat u nog tijdens de nacht werd opgehaald hetgeen de risico's toch ernstig verhoogde. Daarbij komt dat u niet wist waar de taliban op dat moment was (CGVS, p. 26) waarbij het niet ondenkbeeldig is dat de talibs nog steeds in de omgeving aanwezig waren. Ook frappant is dat u niet weet of die vriend van uw oom op dat moment op de hoogte zou zijn geweest van uw problemen met de taliban (CGVS, p. 26) gezien de risico's waaraan hij werd blootgesteld door u op te halen. Uw bewering dat de man u 's nachts, tegen de ochtend, aan het huis van uw burens zou hebben opgehaald en dit luttele uren nadat er even verderop een hevig gevecht was geweest waarbij zeven talibs om het leven kwamen waarna uw vader omwille hiervan werd vermoord en de taliban ook uw eigen huis overhoop gehaald hadden op zoek naar u is dan ook allesbehalve aannemelijk.

Verder verklaarde u ook dat u uw oom in Jalalabad moest verlaten nadat ook hij dreigende telefonische berichten had gekregen van de taliban (CGVS, p. 26). Of hij nadien nog problemen gekend heeft, weet u echter niet (CGVS, p. 26) en u hebt zich hierover ook niet geïnformeerd bij uw moeder of oom (CGVS, p. 26). Dit is niet ernstig. Het lot van uw oom is evenzeer een belangrijk element dat integraal deel uitmaakt van uw vrees voor de taliban waardoor redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zich hierover spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert. Bovendien beweerde u dat de taliban ermee dreigde zijn huis in brand te steken indien hij u niet zou overleveren (CGVS, p. 17, p. 25 & p. 26), doch of ze dit ook daadwerkelijk gedaan hebt, weet u evenmin (CGVS, p. 26-27). Dat u geen informatie heeft betreffende de evolutie van uw oom zijn problemen, en aldus ook uw problemen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot ondermijnt ook uw beperkte kennis over de taliban in uw regio de geloofwaardigheid van uw verklaringen door hen vervolging te vrezen. Wanneer u gevraagd werd naar de talibanleiders in uw regio, geeft u drie namen zijnde [L. L.], [S.] en [S. K.] (CGVS, p. 13), doch over geen enkele van deze drie kan u enige concrete informatie meedelen (CGVS, p. 13-14). Of ze nog in leven zijn weet u zelfs niet (CGVS, p. 14) terwijl uit beschikbare informatie blijkt dat minstens [S.] en [S. K.] gedood werden nog vooraleer u Afghanistan verliet. Gevraagd naar de namen [B. K.] en [S.], bleek de eerste u in het geheel niets te zeggen en deed de tweede naam bij u wel een belletje rinkelen, zou hij zelfs in de moskee aanwezig geweest zijn, doch kon u verder opnieuw niets concreets over de man vertellen (CGVS, p. 14). Wie er het schaduwdistrictshoofd voor de taliban was, wist u ook niet (CGVS, p. 13) en ook wie er momenteel de leiding heeft in het district, wist u evenmin (CGVS, p. 14). Van u, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat u alle details over de taliban in uw regio van herkomst kan weergeven. Doch aangezien u en uw familie in Afghanistan de taliban te vrezen hadden (CGVS, p. 16-17), uw broer problemen gehad zou hebben met deze taliban (CGVS, p. 9), zij uw vader zouden vermoord hebben (CGVS, p. 17) en u nog steeds de taliban vreest bij terugkeer (CGVS, p. 17), kan wel verwacht worden dat u voldoende elementen en concrete informatie kan geven over de taliban in uw regio van herkomst.

Bovenstaande bevindingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven Afghanistan te hebben verlaten wegens een conflict met de taliban en aldus bij terugkeer een vrees voor vervolging te hebben.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw oudere broer [A.] evenmin geloofwaardig zijn. U bleef namelijk bijzonder vaag over hetgeen er met uw oudere broer [A.] gebeurd is. Gevraagd hierover te vertellen gaf u aan dat hij ook het land verlaten had, dat u zelfs zijn gezicht niet meer kon herinneren, en dat u niet wist waar hij is (CGVS, p. 8). Wanneer hij vertrokken is, wist u evenmin (CGVS, p. 8) en gevraagd naar de reden van zijn vertrek gaf u slechts aan dat de taliban naar hem op zoek waren (CGVS, p. 8). Gevraagd waar uw broer op die momenten was, gaf u opnieuw aan dat u het niet wist omdat u heel jong was (CGVS, p. 9). Uw ouders hadden u hierover ook niets verteld, en indien ze hier wel iets over verteld zouden hebben, bent u het vergeten (CGVS, p. 8). Dergelijke antwoorden zijn niet ernstig. Het gaat hier immers over uw broer die klaarblijkelijk net zoals u en uw vader problemen kende met de taliban. Dat uw oudere broer was gevlucht op een moment dat u zelf nog in Afghanistan was, moet hoe dan ook een ingrijpende gebeurtenis geweest zijn hetgeen doet besluiten dat uw antwoord als zou u het vergeten zijn, niet aannemelijk is. Ook kon u zich nadien, eens in België, hebben geïnformeerd, wat u klaarblijkelijk niet heeft gedaan. Bovendien gaf u bij de DVZ initieel mee dat uw broer

in Duitsland was (Fiche NBMV) hetgeen u later bij zowel de DVZ als op het CGVS nuanceerde door te beweren dat hij overal kon zijn, ook in Duitsland (verklaring DVZ, d.d. 17 mei 2021, vraag 17) dan wel dat uw moeder u gezegd had dat hij misschien in Duitsland is (CGVS, p. 9). Dit zijn weinig coherente verklaringen in het licht dat u zelf het land moest ontvluchten en waarbij uw broer u is voorgegaan. Gegeven voorgaande kan nogmaals verwacht worden dat u concrete informatie heeft over hem en dat u weet waar hij zich bevindt of wat zijn reisdoel was, te meer u op heden in contact staat met uw familie (CGVS, p. 9) waardoor aangenomen kan worden dat ze u minstens enige informatie over uw broer konden gegeven hebben.

Gezien bovenstaande maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van

5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er

sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city)

.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd is aan het administratief dossier gevoegd.

De documenten en informatie die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd, kunnen voorgaande bevindingen niet ombuigen. Uw facebookprofiel zonder berichten en uw private Instagramprofiel bevatten geen informatie met betrekking tot uw beweerde afkomst of problemen in Afghanistan. De kopieën van de taskara van uw ouders alsook van de eerste pagina's van de paspoorten van uw ouders, staven enkel de identiteit en eventuele herkomst van de personen op deze documenten, maar zeggen niets over uw identiteit noch over uw asielmotieven. Het document met schoolresultaten zegt evenmin iets over uw asielmotieven, net zoals het attest over uw zus haar werk niets zegt over uw problemen bij terugkeer. Geenszins is aangetoond dat de vrouw vermeld op het document daadwerkelijk uw zus is, noch dat ze afstamt van uw beweerde vader en moeder. Tot slot dient

te worden opgemerkt dat u enkel kopieën neerlegt waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Voor wat betreft het medisch attest d.d. 25 augustus 2022 van uw huisarts Dr. [R.] dient onderlijnd te worden dat dergelijke vaststelling van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Een arts voert geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, § 1, alinea twee van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze zich in België bevindt en niet kan of durft terug te keren naar Afghanistan. Ze meent dat ze daar vervolging riskeert omwille van het feit dat ze in het buitenland, in België, bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Ze vreest als ongelovige en afvallige te zullen worden vervolgd door de taliban. Ze vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling. Ze vreest ingeval van terugkeer gedood te worden door de taliban, minstens gearresteerd of vervolgd te worden, nu ze door hen als spion zal worden geïdende voor de machtsovername. Volgens haar beschouwen de taliban terugkeerders als ongelovigen, nu zij in contact is geweest met de Westerse samenleving. Ze verwijst verder naar het feit dat er in Afghanistan, met name in de provincie Nangarhar, een binnenlands, gewapend conflict plaatsvindt tussen de taliban en ISKP/daesh. Daarnaast is het zo dat haar terugsturen naar een regio waar ze constant met de dreiging van aanslagen moet leven een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt zoals omschreven in de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

2.3. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.4. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- e-mail van de voogd;
- niet-vertaalde stukken en
- een foto van haar overleden vader.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 29 september 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

3.2. Tijdens de terechtzitting van 5 oktober 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- verklaring voogd;
- attest PASO;
- e-mail van A.M. van Solentra;
- attest OKAN;
- inschrijving LIGO;
- verklaring A.D.R.;
- verklaring M.T.;
- verklaring H.W.;
- verklaring V.D.C.;
- verklaring G.V.;
- verklaring F.C.;
- verklaring M.S.;
- verklaring Y.D.;
- verklaring Y.E.C.;
- verklaring medische toestand;
- foto van het lijk van haar vader;
- vertaling van de taskara van haar vader;
- vertaling van het overlijdensattest van haar vader opgesteld door de werkgever van haar vader;
- vertaling van het overlijdensattest van haar vader opgesteld door de dorpsoudsten;
- vertaling van drie brieven van de taliban.

De verzoekende partij voert aan dat ze als minderjarige België is binnengekomen. Ze gaat in België naar school, heeft een studentenjob en spreekt ondertussen goed Nederlands. Ze is in België opgegroeid en uitgegroeid tot een verantwoordelijke jonge man die hier haar leven wil uitbouwen. Door een deel van haar vormende jaren in België door te brengen kan ze niet zonder risico terugkeren naar Afghanistan. Ze geeft aan dat ze verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals ze wil. Ze meent de Belgische waarden en normen te hebben omarmd. Ze heeft in België vrienden en vriendinnen. Ze ziet niet in hoe ze zich zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. Ze maakte in België haar puberteit door, wat bepalende jaren zijn in haar ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaatsgevonden in een Westerse context en niet in een Afghaanse context.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift, aanvullende nota en ter terechtzitting aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een toegeschreven verwestering. Ze is als minderjarige België binnengekomen. Ze heeft school gelopen in België en heeft hier een studentenjob. Ze stelt eveneens de Nederlandse taal te beheersen. Ze brengt naar voor dat ze haar vormende jaren in België heeft doorgebracht en de Belgische waarden en normen heeft omarmd. Ze stelt tevens vrienden en een vriendin te hebben in België.

5.1.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip

godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1, onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.1.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid

en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de

verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 november 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In het begin van 2020, op veertienjarige leeftijd, zou de verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was ongeveer tien maanden onderweg naar België. Sindsdien verblijft ze onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij net 18 jaar oud en heeft ze bijna vier jaar geleden Afghanistan verlaten. Verder wordt niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Chahardehi/Chardeh, in het district Batikot van de provincie Nangarhar.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekende partij haar langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Tevens moet ook rekening worden gehouden met hun persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een aanzienlijk deel van haar puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal machtig is en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder een attest van het OKAN-onderwijs, een attest van haar inschrijving in het volwassenenonderwijs, verklaringen van haar voogd, verklaringen van haar medebewoners van KWE 'Passagio' en verklaringen van haar werkgever en collega's van brasserie Z.A. Hieruit blijkt dat ze regelmatig OKAN-lessen volgde en zich heeft ingeschreven om de vakken Nederlands, informatie- en communicatietechnologie bij 'LIGO' te volgen. Zij is op heden werkzaam in een restaurant en overweegt om zich in te schrijven in een volleybalclub. Ze verblijft bovendien niet in een opvangcentrum maar leeft zelfstandig in een kleine wooneenheid met twee Europese meisjes. Volgens de verklaringen van haar voogd behandelt ze deze medebewoners met respect. Uit deze documenten komt tevens naar voren dat ze een uitgebreid netwerk in België heeft uitgebouwd en zich steeds en blijvend inzet om zich te integreren in België. Tijdens de terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat ze een vriendin heeft.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat de verzoekende partij sinds haar aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Zo uit voorgaande elementen niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij verwesterd is en zich Belgische en Europese waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat zij tijdens haar maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook westerse waarden en opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting, en dit tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via haar opleiding, verschillende activiteiten, werk, vrije tijd, diverse sociale contacten met onder meer Belgische jongeren en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar sociale ontwikkeling als minderjarige alsook de manier waarop zij zich gedraagt. Het is aannemelijk dat de verzoekende partij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving gedurende haar verblijf alhier, onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus haar denken en doen gewijzigd heeft, zoals blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting.

In een identiteitsvormende fase van haar leven werd de verzoekende partij aldus blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de

Afghaanse samenleving onder het taliban-regime zoals hoger beschreven, wat het risico, dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp van het district Batikot in de Afghaanse provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de Europese waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Er kan worden aangenomen dat zij deze 'Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek en mondige persoonlijkheid alsook haar afwezigheid uit Afghanistan sinds drie jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer de verzoekende partij hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De verzoekende partij is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt, bijkomend het risico dat zij bij terugkeer door haar gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer. Dit risico wordt nog verder verhoogd nu uit de medische documenten die de verzoekende partij voegt blijkt dat ze lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom, waarvoor zij tevens in behandeling is. Dit heeft een ernstige weerslag op haar dagelijks functioneren en haar mentale gezondheid. Deze mentale toestand zou haar zichtbaarheid bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan ernstig vergroten.

Verder wordt er niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Chahardehi/Chardeh in het district Batikot in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus *Afghanistan. Veiligheidsincidenten*).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en de elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij, zij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van haar jonge leeftijd bij vertrek en de duur van haar afwezigheid uit Afghanistan sinds ongeveer vier jaar, haar verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds november 2020 en haar sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als adolescent die onder andere voortvloeit uit haar ervaringen op school, op haar werk, tijdens haar vrije tijd, haar diverse activiteiten en haar dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten.

Bij de beoordeling van de vrees moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven.

Het is niet mogelijk om met zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en haar specifieke profiel, de verschillende stukken die werden voorgelegd en haar verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten betreft alsook het voordeel van de twijfel, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan *in casu* een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven godsdienstige of politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 145-149).

5.1.5. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS